



TOVE JANSSON

**KERTOMUS
NÄKYMÄTTÖMÄSTÄ
LAPSESTA
ja
KUUSI**

KAKSI MUUMITARINAA

WSOY



Tämän kirjan omistaa

.....

TOVE JANSSONIN MUUMIKIRJAT

Muumit ja suuri tuhotulva

Muumipeikko ja pyrstötähti

Täikurin hattu

Muumipapan urotyöt

Vaarallinen juhannus

Taikatalvi

Näkymätön lapsi ja muita kertomuksia

Muumipappa ja meri

Muumilaakson marraskuu

KUVAKIRJAT

Kuinkas sitten kävikään?

Kuka lohduttaisi Nyytiä?

Vaarallinen matka

Outo vieras Muumitalossa

KAKSI MUUMITARINAA
OXFAMIN TYÖN
TUKEMISEKSI

Tämä erikoislaitos kahdesta muumitarinasta on julkaistu Oxfam-hyväntekeväisyysjärjestön työn tukemiseksi 2017

»Kertomus näkymättömästä lapsesta» ja
»Kuusi» ovat ilmestyneet alun perin kirjassa
Näkymätön lapsi ja muita kertomuksia (WSOY 1962)
© Tove Jansson 1962

Suomenkielinen laitos © suomentajat ja
WSOY 2017

Suomennoksen tarkistanut Päivi Kivelä 2010

»Muumigallerian» teksti © Philip Ardagh 2017

Kuvitus © Moomin Characters

ISBN 978-951-0-43231-0

Painettu EU:ssa

KAKSI MUUMITARINAA

KERTOMUS
NÄKYMÄTTÖMÄSTÄ
LAPSESTA

J A

KUUSI

TOVE JANSSON

SUOMENTANUT LAILA JÄRVINEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

SISÄLLYS

KERTOMUS NÄKYMÄTTÖMÄSTÄ LAPSESTA	11
KUUSI	41
MUUMIGALLERIA	64
<i>Philip Ardagh</i>	

KERTOMUS NÄKYMÄTTÖMÄSTÄ LAPSESTA





KERTOMUS
NÄKYMÄTTÖMÄSTÄ
LAPSESTA

KERRAN PIMEÄNÄ JA SATEISENA ILTANA perhe istui kuistin pöydän ympärillä puhdistamassa sieniä. Koko pöytä oli peitetty sanomalehdillä ja keskellä paloi öljylamppu. Mutta kuistin nurkat olivat varjossa.

– Myy on taas poiminut kangasrouskuja, isä sanoi. – Viime vuonna hän poimi kärpässieniä.

– Toivotaan että hän ensi vuonna poimii kantarelleja, sanoi äiti. – Tai ainakin viinihaperoita.

– Toivossa on hyvä elää, huomautti pikku Myy ja nauraa kikatti itsekseen.

He puhdistivat edelleen ympärillään rauhallinen hiljaisuus.

Äkkiä kuului kevyitä koputuksia ikkuna-ruutuun, ja enempää odottamatta Tuu-tikki astui kuistille ja pudisti veden sadetakistaan. Sitten hän piti ovea avoinna ja huusi houkuttelevasti sateeseen: – Tule, tule!

– Kuka sinulla on mukanasasi? kysyi Muumipeikko.

– Ninni, sanoi Tuu-tikki. – Lapsen nimi on Ninni. Hän piti vieläkin ovea auki ja odotti. Ketään ei tullut.

– No jaa, Tuu-tikki sanoi ja kohautti hartaitaan. – Olkoon sitten ulkona, jos on niin ujo.

– Mutta eikö hän kastu? kysyi Muumipeikon äiti.



– Mahtaako se paljonkaan haitata, kun on näkymätön, Tuu-tikki vastasi, tuli peremmälle ja istuutui.

Perhe lopetti sienien puhdistuksen ja odotti selitystä.

– Tiedättehän, että jos jotakuta säikäyttää kovin usein, hän muuttuu helposti näkymättömäksi, sanoi Tuu-tikki pistäen suuhunsa maamunan, joka muistutti pientä mukavaa lumipalloa. – No jaa. Tuota Ninniä säikäytteli pahasti eräs täti, joka oli ottanut tytön hoiviinsa, vaikkei pitänyt hänestä. Tapasin tädin ja hän oli kauhea. Ei vihainen, käsitätkö, sellaisenhan voi ymmärtää. Hän oli vain jäätävän kylmä ja ironinen.

– Mitä on ironinen? kysyi Muumipeikko.

– No, kuvittele että liukastut limasieneen ja läsähdät istumaan keskelle puhdistettuja sieniä, sanoi Tuu-tikki. – Tietenkin odotat äitisi suuttuvan, se olisi luonnollista. Mutta ehei, hänpä ei suutukaan, sanoo vain kylmästi ja musertavasti: – Ymmärrän että tuo on sinun käsityksesi tanssimisesta, mutta

olisin kiitollinen, ellet tanssisi ruoassa. Suunnilleen sellaista on ironia.

– Hyi miten epämiellyttävää, sanoi Muumipeikko.

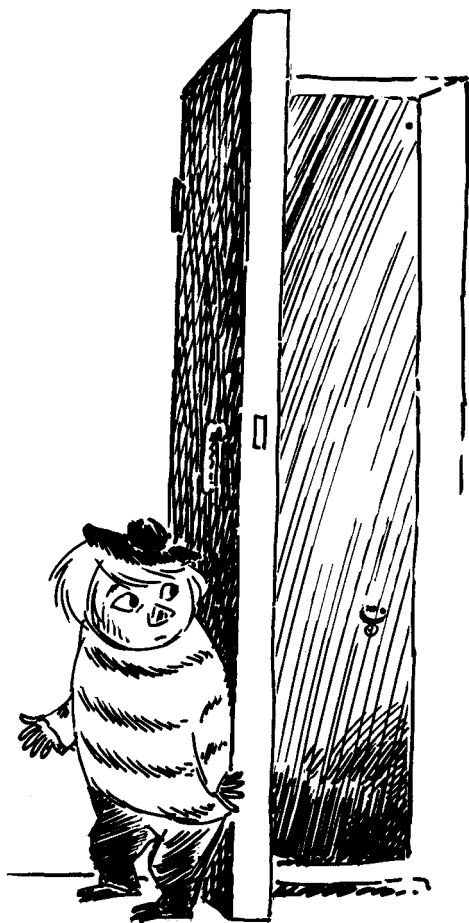
– Eikö olekin, myönsi Tuu-tikki. – Ja juuri sillä tavalla se täti puhui, hän oli ironinen aamusta iltaan. Lopulta lapsen ääriviivat alkoivat häipyä ja hän muuttui näkymättömäksi. Viime perjantaina häntä ei näkynyt enää ollenkaan. Täti antoi hänet minulle ja sanoi, ettei hän todellakaan voi huolehtia sukulaisista, joita hän ei edes näe.

– Entä mitä sinä teit tädille? kysyi Myy silmät tapillaan. – Kai annoit hänelle selkään?

– Ironisia henkilöitä ei kannata piestä, sanoi Tuu-tikki. – Otin Ninnin mukaani kotiin. Ja nyt minä toin hänet tänne, jotta te tekisitte hänet jälleen näkyväksi.

Tuli hetkeksi hiljaista.

Kuului vain sateen ropina kuistin kattoa vasten. Kaikki katsoivat mieltävästi Tuu-tikkiin.



– Puhuuko hän? kysyi isä.

– Ei. Mutta tati satoi kulkusen hänen kau-laansa tietääkseen, missä hän milloinkin on.

Tuu-tikki nousi ja aukaisi jälleen oven.

– Ninni! hän huusi pimeyteen.

Vieno ja viileä syksyn tuoksu tulvahti kuistille, ja märälle nurmelle levisi oven-täysi valoa. Hetken kuluttua alkoi kulku-nen kilistä ulkona, epäröiden – ääni tuli portaita ylös ja vaiken. Vähän lattian ylä-puolella riippui mustassa nauhassa pieni hopeakulkunen. Ninnillä täytyi olla hyvin kapea kaula.

– Jaaha, sanoi Tuu-tikki. – Tässä on uusi perheesi. He ovat toisinaan hieman hup-suja, mutta suurin piirtein oikein kunnan väkeä.

– Antakaa lapselle tuoli, sanoi isä.

– Osaako hän perata sieniä?

– Minä en tiedä Ninnistä mitään, Tuu-tikki vakuutti. – Toin hänet vain tänne. Ja nyt minulla on vähän muita puuhia. Pistäy-

dyn jonain päivänä kysymässä, miten täällä sujuu. Hei sitten.

Tuu-tikin mentyä perhe istui hiirenhiljaa ja tuijotti tyhjää tuolia ja hopeakulkusta. Hetken kuluttua yksi kantarelli kohosi hitaasti korista ilmaan. Näkymättömät kypälät poistivat siitä neulaset ja mullan, sieni paloiteltiin ja se lensi kulhoon. Uusi sieni purjehti ilmassa.

– Jännittävää! Myy sanoi innoissaan.

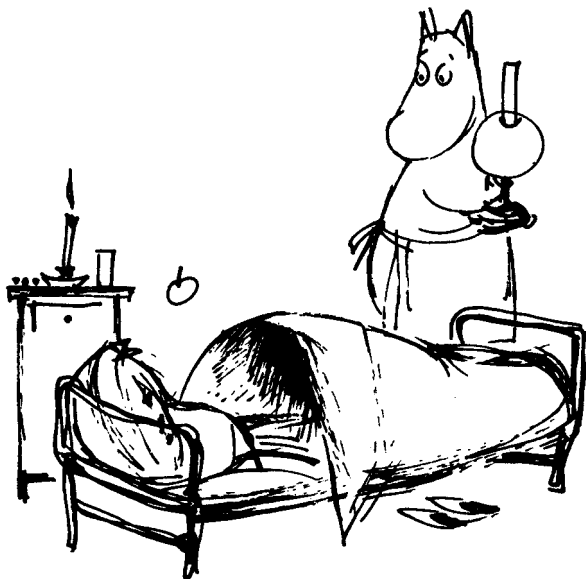
– Yrittäkää antaa hänelle jotain syötävää. Tahtoisin tietää, näkyykö ruoka kun se painuu vatsaan.

– Voitteko keksiä, miten me saisimme hänet jälleen näkyväksi? isä sanoi huolestuneena. – Pitäisiköhän mennä puhumaan jollekin lääkärielle?

– Tuskin, sanoi äiti. – Ehkä hän tahtoo olla jonkin aikaa näkymätön. Tuu-tikkihan sanoi, että hän on ujo. Minusta on parasta antaa lapsen olla rauhassa, kunnes keksimme jotain parempaa.

Ja niin tehtiin.

Äiti sijasi Ninnille vuoteen itäiseen ullakkohuoneeseen, joka sattui olemaan tyhjänä. Hopeakulkusen kilinä seurasi askelia portaita ylös ja toi hänen mieleensä kissan, joka oli asunut kerran heidän luonaan. Äiti pani vuoteen viereen omenan,



mehulasin ja kolme raidallista karamellia, joita illalla jaettiin jokaiselle. Sitten hän sytytti kynttilän ja sanoi:

– Nyt Ninnin on nukuttava. Ja nuku niin pitkään kuin suinkin. Minä panen kahvin aamulla myssyn alle, että se pysyy lämpimänä. Jos sinua pelottaa tai tarvitset jotain, tule vain alas ja kilise.

Äiti näki, miten peitettä nostettiin ja miten se jäi hiukkasen koholle. Pieluksessa oli pieni syvennys. Hän meni alakertaan ja etsi isoäidin vanhat muistiinpanot Luotettavista Kotilääkkeistä. Paha silmä. Keino surumieli-syyttä vastaan. Vilustuminen. Ei. Äiti selasi ja etsi. Viimein hän löysi loppupuolelta muistiinpanon, jonka isoäiti oli tehnyt kun hänen käsialansa jo oli aika vapisevaa. »Jos tuttavat tulevat sumuisiksi ja heitä on vaikea nähdä.» Hm. Luojan kiitos. Äiti luki läpi monimutkaisen ohjeen. Sitten hän alkoi sekoittaa pikku Ninnille kotilääkettä.

* * *

Kulkunen tuli kilisten portaan kerrallaan alas ja pysähtyi hetkeksi joka askelmalle. Muumipeikko oli odottanut Ninniä koko aamun. Mutta jännittävin ihme ei tänä aamuna ollutkaan hopeakulkunen, vaan käpälät. Ninnin käpälät kipusivat portaita alas, ja niiden pienet pelokkaat varpaat puristui-
vat tiukasti kiinni toisiinsa. Muuta ei näky-
nyt kuin käpälät, ja se vaikutti kaamealta.

Muumipeikko piiloutui kaakeliuunin taak-
se ja tuijotti lumoutuneena käpäliä, jotka me-
nivät kuistille. Nyt Ninni joi kahvia. Kuppi
nousi ja laskeutui. Hän söi marmeladi-
voileipää. Kuppi purjehti yksin keittiöön, se
pestiin ja pantiin kaappiin. Ninni oli järjes-
tystä rakastava lapsi.

Muumipeikko ryntäsi puutarhaan ja
huusi: – Äiti! Hän on saanut käpälät!
Käpälät näkyvät!

Johan minä arvasin, ajatteli äiti istues-
saan omenapuussa. Isoäiti taisi kyllä asian-
sa. Olin aika nokkela kun sekoitin kotilää-
kettä Ninnin kahviin.

– Mainiota, sanoi isä. – Ja vielä paremmalla tolalla ollaan sitten, kun hän näyttää naamansa. Jollakin tavoin minusta on masentavaa jutella henkilölle, jota ei näy. Ja joka ei vastaa.

– Psst, sanoi äiti varoittaen. – Ninnin käpälät seisovat nurmikolle pudonneiden omenoiden seassa.

– Hei Ninni, huusi Myy. – Olet nukkunut kuin porsas. Milloin näytät naamasi? Olet varmaan aika ruma, koska sinun täytyy tehdä itsesi näkymättömäksi.

– Hiljaa, kuiskasi Muumipeikko. – Hän loukkaantuu. Hän kiirehti Ninnin luo ja sanoi:

– Älä välitä Myystä. Hän on kovaksi keitetty. Olet aivan turvassa täällä meidän luonamme. Älä ajattelekaan sitä kauheaa tatiä. Hän ei voi tulla ottamaan sinua...

Samassa Ninnin käpälät alkoivat häipyä. Ne saattoi vain nipin napin erottaa nurmikolla.



www.wsoy.fi



9 789510 432310

L84.2

ISBN 978-951-0-43231-0